

ESCRITS PREMIATS
DELS ALUMNES DE L'
IES LA MAR DE LA FRAU

AJUNTAMENT DE CAMBRILS
Àrea d'Educació

VI PREMIS LITERARIS
"MIQUEL MARTÍ I POL" DE POESIA
I "MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN" DE PROSA
Sant Jordi 2009

Primer Premi de Poesia de primer cicle d'ESO Manuel Vázquez Montalbán

Laura González

LA JUDIT DE REUS

Estava molt contenta amb la seva compra, aquelles sabates liles amb rombes verds li esqueien molt i pensava que eren molt vistoses. La Judit era una noia alta, prima i una miqueta tarambana que havia entrat en l'edat en la que el seu físic era molt important. No passava cap dia sense que es mirés i remirés al mirall.

De petita el seu somni havia estat ser gimnasta professional però a poc a poc aquell desig es va anar esvaint ja que tenia un inconvenient que finalment va acabar sent un escull insalvable: en el moment en què es treia les sabates la sala o la casa sencera feia una pudor insuportable que cap ungüent feia desaparèixer. Sempre havia d'evitar els llocs els llocs públics on és obligatori treure's les sabates com ara els poliesportius i gimnasos, centres de relaxació i fins i tot els banys públics. Havia provat tota mena de cremes, pomades i pastilles però tot va ser insuficient perquè el problema de la Judit s'acabés.

L'única cosa que realment feia feliç a la Judit era l'estiu, ja que llavors podia portar xancles i els peus podien respirar durant tot el dia i no s'havia de preocupar pel tuf esfereïdor dels seus peus. Durant la resta de l'any sempre havia d'estar de portar els peus ben tapats i per a ella això era tot un repte. El seu problema era un secret entre la seva família, inclòs el seu germà petit, ho havia promès a canvi d'un paquet de xocolatines.

Aquell divendres el seus amics van decidir d'anar a jugar un partit de futbol a la platja i tot i que ella no n'estava molt convençuda va acabar anant-hi. Tothom hi jugava descalç però ella no podia fer-ho tot i que les seves amigues hi insistien. Allí van estar parlant, jugant fins que la Judit es va doblegar el turmell i al final i al final la van haver de portar a urgències. Un cop allí el metge li va dir que es tragués la sabata però la Judit només es va baixar el mitjó fins al turmell, el doctor va insistir que es tragués la sabata sencera. La Judit indecisa li va explicar el problema i el metge la va animar i li va dir que no passava res, que tampoc podia ser tan greu. Ella mig convençuda es va treure la sabata i en aquell moment, sense cap explicació els peus ja no li feien pudor. La Judit es va parar de preocupar pels seus peus i aquell moment va ser el més feliç de la seva vida i conte contat, ja s'ha aca...

**ESCRITS PREMIATS
DELS ALUMNES DE L'
IES LA MAR DE LA FRAU**

AJUNTAMENT DE CAMBRILS
Àrea d'Educació

**VI PREMIS LITERARIS
"MIQUEL MARTÍ I POL" DE POESIA
I "MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN" DE PROSA
Sant Jordi 2009**

(Judith)- Ei! Només un suggeriment, escriptora de finals feliços. Tu saps que el meu problema dels peus era un secret entre tu i jo però... ja que et deixo escriure la història ni set' acudeixi canviar res del que va succeir: el metge va insistir tant i a mi em feia tant de mal el turmell que vaig acabar traient-me la sabata i tot i que desitjava que en aquell moment paressin de fer-me pudor els peus el meu desig no es va complir hagi d'afegir que el metge s'hi va apropar tant que una infermera el va haver de reanimar. I ara sí: conte contat, ja s'ha acabat.